

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

15 mei 2006

ONTWERP VAN DECREET

tot wijziging van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw,
Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door de heer Erik Matthijs**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert.

Vaste leden:

de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Stefaan Sintobin, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heer Frans Wymeersch;

mevrouw Hilde Crevits, de heer Erik Matthijs, de dames Tinne Rombouts, Joke Schauvliege;

de heer Karlos Callens, mevrouw Stern Demeulenaere, de heer Patrick Lachaert;

de heren Jos Bex, Bart Martens, André Van Nieuwkerke.

Plaatsvervangers:

mevrouw Agnes Bruyninckx, de heren Felix Strackx, Wim Van Dijck, mevrouw Gerda Van Steenberge, de heer John Vrancken;

de heer Jos De Meyer, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Frans Peeters, Jan Verfaillie;

de heer Jean-Marie Dedecker, mevrouw Dominique Guns, de heer Paul Wille;

de heren Herman Lauwers, Jacky Maes, Ludo Sannen.

Toegevoegde leden:

de heer Rudi Daems;

de heer Mark Demesmaeker.

Zie:

788 (2005-2006)

– Nr. 1: Ontwerp van decreet

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed behandelde het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering op 27 april en 4 mei 2006.

I. TOELICHTING

De heer *Kris Peeters*, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, geeft een toelichting bij het ontwerp van decreet.

In dit zogenaamde ‘sectorfondsendecreet’ wordt volgens de minister de nadruk gelegd op preventie, responsabilisering en sensibilisering van de betrokken sector, solidarisering binnen de sector en spreiding en reductie van de bodemsaneringskosten, verhoging van de rechtszekerheid voor de beheerder van de grond en financiële ondersteuning van bepaalde sectoren. De regelgeving stelt hiertoe een tweeledige aanpak voor.

Enerzijds wordt de verplichting ingevoerd om voor bepaalde activiteiten jaarlijks een bodempreventie- en bodembeheersplan op te stellen, waarin diegene die de activiteit verricht minstens de maatregelen moet opgeven ter voorkoming en beheersing van bodemverontreiniging die het gevolg is van deze activiteit. Hij wordt hierdoor nauwer betrokken bij het beheer van de bodem en wordt bovendien aangemoedigd meer planmatig te werken aan preventie van bodemverontreiniging.

Anderzijds voorziet de regelgeving in de oprichting van sectorale bodemsaneringsorganisaties, waarbij alle natuurlijke personen of rechtspersonen die een bepaalde activiteit uitoefenen waarvoor de erkende bodemsaneringsorganisatie wordt opgericht, kunnen aansluiten. Een bodemsaneringsorganisatie neemt de vorm aan van een privaatrechtelijke rechtspersoon, die evenwel moet worden erkend door de Vlaamse Regering en dus aan haar toezicht is onderworpen. Dit toezicht impliceert dat de Vlaamse Regering de erkenning kan intrekken of schorsen indien de bodemsaneringsorganisatie haar opdracht en verplichtingen niet of onvoldoende uitvoert. De minister laat opmerken dat het privaatrechtelijke karakter van de organisaties duidelijk maakt dat het niet de bedoe-

ling is een nieuwe Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) op te richten.

De ratio van de oprichting van deze erkende bodemsaneringsorganisaties is dat voor een aantal activiteiten de bodemverontreinigingsproblematiek, gelet op de financiële draagkracht of de aard van de betrokken sectoren, door gezamenlijke actie op het niveau van deze sectoren moet worden aangepakt.

Bovendien concretiseren deze erkende bodemsaneringsorganisaties de oprichting van de sectorfondsen, zoals uitdrukkelijk voorzien in het regeerakkoord 2004-2009. De doelstelling van dergelijke sectorfondsen is de vaak hoge saneringskost te spreiden en te verdelen over alle betrokken personen die een bepaalde activiteit uitoefenen. Dit idee beantwoordt volledig aan de Beleidsnota Leefmilieu en Natuur 2004-2009 waarin het “realiseren van een meer billijke verdeling van de saneringslast” als operationele doelstelling van het bodembeleid wordt vooropgesteld (*Parl. St. Vl. Parl.* 2004-05, nr. 139/1).

Door de oprichting van bodemsaneringsorganisaties wordt dus het solidariseren en het spreiden van de kosten en lasten binnen een bepaalde sector verwezenlijkt.

Door de aansluiting bij een erkende bodemsaneringsorganisatie wordt de exploitant bijgestaan met betrekking tot alle aspecten van bodemverontreiniging waarmee hij geconfronteerd wordt. Deze organisaties moeten dus advies verlenen over alle mogelijke vragen in verband met preventie, beheersing, onderzoek en sanering van bodemverontreiniging, evenals voorzorgsmaatregelen voorbereiden en opvolgen, onderzoeks- en saneringsconcepten stimuleren en optimaliseren, en een sectoraal bodempreventie- en bodembeheersplan opmaken. Dit laatste impliceert de ontheffing van de voormelde individuele verplichting tot de opmaak van een bodempreventie- en bodembeheersplan.

Bovendien kan ook de volledige sanering in opdracht van de erkende organisatie gecoördineerd en uitgevoerd worden. Hiertoe bestaat voor het saneringsplichtige lid van de erkende organisatie de mogelijkheid om zijn saneringsplicht over te dragen aan de bodemsaneringsorganisatie, mits het sluiten van een overeenkomst met de bedoelde organisatie volgens de modaliteiten bepaald in een uitvoeringsbesluit bij deze regelgeving. Bij niet-naleving of onuit-

voerbaarheid van deze overeenkomst, ongeacht de oorzaak hiervan, keert de saneringsplicht terug naar de saneringsplichtige.

Aangezien de saneringskosten voor de historische bodemverontreiniging gerelateerd aan de activiteiten van sommige sectoren hoog kunnen oplopen, dreigt de bijdrage van de individuele exploitant aan de bodemsaneringsorganisatie zijn financiële draagkracht te overtreffen. Om hieraan het hoofd te bieden, wordt bepaald dat de Vlaamse Regering subsidies kan toekennen aan de erkende bodemsaneringsorganisaties. De gebeurlijk toegekende subsidie kan uitsluitend strekken tot gedeeltelijke financiering van de beschrijvende bodemonderzoeken, bodemsanering en nazorg van historische bodemverontreiniging die veroorzaakt werd naar aanleiding van de bedoelde activiteiten.

De minister verwijst tot slot naar de droogkuissector die reeds langer vragende partij is voor een dergelijke regeling en reeds een studie heeft laten uitvoeren naar zowel de mogelijke kosten voor bodemsanering als de financiële draagkracht van de sector.

II. BESPREKING

II.1. Vragen en opmerkingen van de leden

Mevrouw *Marleen Van den Eynde* verwijst bij het begin van de bespreking naar het advies dat de Raad van State op 17 november 2005 heeft uitgebracht over het voorontwerp van decreet. Het lid spreekt van een vernietigend advies, waarvan de conclusie luidt dat de ontworpen regeling grondig zal moeten worden herzien en aangevuld. De Raad van State vermeldt in de conclusie ook dat om die reden wordt afgezien van een verder onderzoek van de inhoud van het ontwerp. Meent de minister niet dat het aangepaste ontwerp van decreet opnieuw aan de Raad van State moet worden voorgelegd? Of gaat de minister ervan uit dan aan alle opmerkingen tegemoet is gekomen? De gevolgde werkwijze heeft tot gevolg dat de Raad van State geen grondig onderzoek van het voorliggende ontwerp heeft gedaan.

De heer *Patrick Lachaert* stelt vast dat het ontwerp van decreet ook de mogelijkheid creëert om het opstellen van een bodempreventie- en bodembeheersplan te verplichten voor bepaalde activiteiten. Het lid vraagt of nog andere activiteiten dan de droogkuis betrokken zijn bij het ontwerp van decreet.

Het lid informeert naar wat gebeurt met de aan de bodemsaneringsorganisatie overgedragen saneringsplicht indien die organisatie om de een of andere reden niet verder kan werken. Wat zijn dan de juridische gevolgen voor de saneringsplichtige exploitant?

Ook de heer *Rudi Daems* verwijst naar het advies van de Raad van State. De Raad maakte bij de ontworpen artikelen 35quinquies en 35sexies, eerste lid, van het bodemsaneringsdecreet de opmerking dat de bepalingen (over het verlagen van de subsidies) een overschrijding van de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten inhouden. Een gelijkaardige regeling zou al in de wetten op de rijkscomptabiliteit zijn opgenomen.

De Raad van State had ook belangrijke opmerkingen bij het nieuwe artikel 35quater, §3, van het bodemsaneringsdecreet. De aan de Vlaamse Regering verleende delegatie om afwijkingen te kunnen toestaan op andere belangrijke artikelen van het bodemsaneringsdecreet gaat volgens de Raad te ver.

De heer Daems heeft ook vragen bij de middelen die zullen worden uitgetrokken voor de uitvoering van dit decreet. Eenmaal de uitvoering op kruissnelheid komt en er diverse sectorfondsen actief zijn, zal het belangrijke implicaties hebben op het aandeel van de Vlaamse overheid. De mogelijkheid wordt gecreëerd om naar een vorm van medeverantwoordelijkheid en cofinanciering te gaan en dat is een goede zaak. De bij het ontwerp van decreet gevoegde reguleringsimpactanalyse (RIA) laat veronderstellen dat voor de droogkuissector de overheid voor 50 percent zal tussenkomen voor het deel historische vervuiling. Op basis van 390 dossiers wordt de totale financieringsbehoefte geraamd op bijna 90,6 miljoen euro, gespreid over 31 jaar. Op jaarbasis gaat het over 2,9 miljoen euro te financieren door de sector en de overheid. Bij een 50/50-verdeling van de financieringslast betekent dit dat de overheid moet instaan voor een subsidie ten bedrage van 1,46 miljoen euro per jaar en dat gedurende 31 jaar. Deze cijfers gelden enkel voor de droogkuissector en verwacht kan worden dat ook andere sectoren een sectorfonds zullen oprichten. Het ontwerp van decreet legt dus een groot beslag op de middelen voor bodemsanering. Zal de minister het budget voor bodemsanering verhogen?

Concreet wat het percentage betreft waarvoor de overheid zal tussenkomen, laat de heer Daems nog opmerken dat enkel in de RIA van 50 percent wordt

gesproken. Dit wordt echter nergens vastgelegd in het decreet. Kan het engagement van de Vlaamse overheid ten aanzien van de sector verder oplopen en ontstaat hierdoor geen probleem inzake concurrentievervalsing?

De heer Daems meent dat het nuttig zou zijn voor het afsluiten van de overeenkomst met de sectoren het instrument van de milieubeleidsovereenkomst te gebruiken indien dit juridisch mogelijk is. Een voordeel daarvan is dat ook het Vlaams Parlement bij de procedure kan worden betrokken.

De heer *Bart Martens* vindt het een goede zaak dat het ontwerp van decreet nu snel kan worden behandeld. De sector van de droogkuisbedrijven is al lang vragende partij voor het solidariseren van de kosten, dit om nakende faillissementen te vermijden en om tot sanering te kunnen overgaan. Dat laatste is uiteindelijk ook de doelstelling van het bodemsaneringsdecreet. Het is inderdaad nuttig om na te gaan welke andere sectoren geïnteresseerd zijn in de oprichting van een sectorfonds. De sector van de garages is reeds genoemd, een sector waarin ook heel wat kleine familiale bedrijven actief zijn en waar zich problemen inzake bodemverontreiniging voordoen. Het lid pleit ervoor om snel na te gaan welke sectoren nog vragende partij zijn voor een erkende bodemsaneringsorganisatie.

De heer Martens wil bij deze gelegenheid terugkomen op de problemen met het bodemsaneringsfonds voor particulieren met lekkende stookolietanks (*Hand. VI. Parl. 2005-06, nr. C139*). Er is een protocol gesloten tussen de gewesten en de federale overheid om te komen tot een samenwerkingsovereenkomst die een bijdrageregeling zou inhouden voor particulieren die kunnen geconfronteerd worden met de gevolgen van lekkende stookolietanks en een noodzakelijke sanering. De samenwerkingsovereenkomst is in het slop geraakt en het lid suggereerde reeds eerder aan de minister om een Vlaamse oplossing uit te werken. Indien er geen vorderingen worden gemaakt inzake de samenwerkingsovereenkomst, biedt het voorliggende ontwerp van decreet de basis om een afzonderlijk sectoraal organisme voor lekkende stookolietanks van particulieren op te starten. Die zou ook een aantal beperkingen van het afgesloten protocol kunnen ondervangen, zoals de tussenkomst bij de sanering voor eigenaars van een stookolietank die willen overschakelen op aardgas als verwarmingsbron.

De heer Martens sluit zich ook aan bij de opmerking van de heer Lachaert over het overdragen van de saneringsplicht. Wat indien het sectoraal organisme financiële problemen kent of indien de erkenning wordt ingetrokken? Wat gebeurt dan met de financiële zekerheden die door de saneringsplichtigen moeten worden gesteld?

Mevrouw *Marleen Van den Eynde* herinnert eraan dat haar fractie al herhaaldelijk heeft aangegeven dat de bodemverontreiniging een zeer ernstig probleem is in Vlaanderen en een betere aanpak verdient. Vlaams Belang heeft daartoe onder meer een voorstel van resolutie ingediend betreffende de optimale aanwending en ontwikkeling van brownfields (*Parl. St. VI. Parl. 2004-05, nr. 444/1*). Het lid is dan ook tevreden dat de minister met deze, vermoedelijk eerste wijziging van het bodemsaneringsdecreet een stap in de goede richting zet.

Het lid wil vooreerst duidelijk maken dat haar fractie zich kan vinden in de uitgangspunten van het ontwerp van decreet, namelijk: solidarisering, spreiding van kosten, reductie van kosten, preventie en cofinanciering. Ook deelt ze de mening dat de oprichting van sectorale bodemsaneringsorganisaties, en bijgevolg ook bodemsaneringsfondsen, een oplossing kan bieden om bepaalde verontreinigingen globaal aan te pakken. Daardoor kunnen grotere stappen vooruit worden gezet in de aanpak van de bodemsanering, vermits de verontreiniging per sector veelal gelijkaardig is.

Mevrouw Van den Eynde vreest echter, en dat blijkt ook uit de opmerking van een aantal adviesorganen, dat dit decreet niet op elke sector van toepassing zal kunnen zijn. Er werd inmiddels al aangegeven dat het decreet ook van toepassing kan zijn op de sector van de garages en carrosserieën, maar het lid heeft het vermoeden dat er met andere sectoren nog maar weinig gesprekken of onderhandelingen gebeurd zijn over een gelijkaardige aanpak als voor de droogkuissector. Vreest de minister niet dat de vormgeving van dit decreet de oprichting van een aantal andere bodemsaneringsorganisaties bemoeilijkt? Moet het decreet niet gewijzigd worden om ook andere sectoren aan te moedigen een organisatie op te richten?

Een goede betrokkenheid van iedere burger is volgens het lid absoluut noodzakelijk om een goed milieubeleid te kunnen voeren, ook de bedrijfswereld moet hierin betrokken worden. Daarom is het een goede

zaak dat de stimulans om meer samenwerking tussen de privé-sector en de overheid te creëren, sterk aanwezig is in het beleid van de minister. Toch heeft de fractie van het lid nog andere bedenkingen bij dit aspect van het decreet. Er kan worden gevreesd dat verontreinigingen waarvoor de sector zelf niet onmiddellijk verantwoordelijk is, toch op de sector zullen afgeschoven worden, terwijl ze tot de taak van de overheid behoren. Het is met name onduidelijk of de minister de sanering van de historische bodemverontreiniging mee wil laten financieren door de sector. De vraag is met andere woorden of de huidige droogkuis- en carrosseriebedrijven, en ook andere handelaars of zelfstandigen, mee moeten opdraaien voor de historische bodemverontreiniging die werd veroorzaakt door ex-collega's. Of is dit een verkeerde interpretatie? Kan de minister dit verduidelijken? Wordt door dit decreet enkel de bodemverontreiniging aangepakt van bedrijven waar er nog activiteiten zijn?

Bij de advisering werden ook opmerkingen gemaakt over de milieuvergunningendatabank. Dat het Vlaamse Gewest niet over een goed functionerende milieuvergunningendatabank beschikt, zou tot problemen kunnen leiden bij de erkenning van de bodemsaneringsorganisaties. Erkent de minister dat er nog heel wat gebreken zijn bij deze milieuvergunningendatabank? En hoe wil de minister, gelet op de noodzaak van een duidelijk performant systeem in het kader van dit decreet, hierin verbetering brengen?

De heer *Erik Matthijs* verwijst naar het regeerakkoord waarin wordt vooropgesteld dat de bodemverontreinigingsproblematiek beter zou worden aangepakt door een optimale samenwerking en kostendeling tussen de overheid en de private sector. Dit ontwerp van decreet komt hier volgens het lid duidelijk aan tegemoet. Er wordt een tweesporenbeleid uitgewerkt. Enerzijds wordt door de verplichting om een bodempreventie- en bodembeheersplan op te stellen voor bepaalde sectoren de ondernemer nauwer betrokken bij bodembeheer en preventie. Anderzijds zorgt de oprichting van de bodemsaneringsorganisaties voor een billijke verdeling van de saneringslast. CD&V steunt het ontwerp dan ook ten volle. De verplichte aansluiting uit het voorontwerp is gesneuveld na het advies van de Raad van State. Dit is deels positief omdat een bedrijf dat zeer zorgvuldig werkt en alle mogelijke risico's uitsluit, bijvoorbeeld door in opvangbakken en dergelijke te voorzien, niet hoeft aan te sluiten. Daartegenover staat volgens het lid dat elk bedrijf alle redenen heeft om aan te sluiten omdat het onmogelijk is alle risico's, ook in de toekomst, uit

te sluiten. Indien teveel bedrijven aan de zijkant blijven staan, wordt het basisprincipe van de sectorfondsen, namelijk een betere verdeling van de lasten door een gezamenlijke actie, grotendeels ondermijnd. Het is nu aan de Vlaamse Regering om het decreet in de praktijk uit te voeren.

II.2. Antwoord van de minister

Minister *Kris Peeters* antwoordt op de vragen en de opmerkingen van de leden. De sectoren van droogkuis, garages en carrosseriebedrijven hebben reeds interesse laten blijken voor het ontwerp van decreet. Nadat het wordt goedgekeurd, is het mogelijk dat andere sectoren zich aandienen. De bepalingen in het decreet vormen volgens de minister geen belemmering voor andere sectoren. Wel wordt voor de erkenning gevraagd dat de bodemsaneringsorganisaties voldoende representatief zijn. Dat houdt in dat ze opgericht zijn door een of meer organisaties die gezamenlijk minimaal 60 percent vertegenwoordigen van alle natuurlijke personen of rechtspersonen die de activiteit uitoefenen.

Kan de subsidiëring niet gezien worden als overheidssteun en is deze dus acceptabel vanuit concurrentieoogpunt? De subsidiëring waarin wordt voorzien in het nieuwe artikel 35quinquies betreft volgens de minister inderdaad een overheidssteun. De Europese regelgeving stelt hieraan twee voorwaarden: er mogen geen saneringsaansprakelijken worden gesubsidieerd en er mag geen sprake zijn van een onrechtmatige verrijking. Aan de eerste voorwaarde wordt tegemoet gekomen doordat uitdrukkelijk wordt bepaald dat de subsidie alleen kan strekken tot gedeeltelijke financiering van de taken inzake historische bodemverontreiniging of als historisch te beschouwen bodemverontreiniging (historisch deel van gemengde verontreiniging) die is veroorzaakt door de activiteiten waarvoor de organisatie werd opgericht. Daarbij wordt aanvaard dat bij verontreiniging van voor 1995 er geen aansprakelijkheid is. De subsidiëring zal dus in geen geval kunnen of mogen aangewend worden voor nieuwe bodemverontreiniging omdat het bodemsaneringsdecreet daar voorziet in een objectieve aansprakelijkheid van de saneringsplichtige.

Wanneer er geen activiteiten meer zijn, dus wanneer het bedrijf zelf niet meer actief is, kan de bodemsaneringsorganisatie ook niet tussenkomen.

Aan de voorwaarde dat er geen onrechtmatige verrijking mag zijn, wordt volgens de minister tegemoet

gekomen doordat er niet aan 100 percent zal gesubsidieerd worden. Per organisatie/sector zal worden bekeken of er al dan niet subsidie nodig is en hoeveel. Voor de droogkuissector is het de bedoeling deze te bepalen op 50 percent. Het uitvoeringsbesluit zal moeten aangemeld worden bij de Europese Commissie voor goedkeuring van de subsidie.

Wat is de relatie met het instrument milieubeleids-overeenkomst (MBO) en waarom wordt dit instrument niet gebruikt? De minister laat opmerken dat een MBO maar kan worden gesloten voor een maximumduur van 5 jaar, waarna er steeds terug zal moeten onderhandeld worden. Deze beperkte duur maakt de financiering onmogelijk; voor de droogkuissector bijvoorbeeld worden de bijdragen van de exploitanten gespreid over 30 jaar. Ook kan in geval van een MBO geen subsidie toegekend worden en zal een overdracht van de saneringsplicht niet mogelijk zijn.

Wat indien een bedrijf een financiële zekerheid heeft gesteld? Wie recupereert die en wanneer? Volgens de minister is het de bedoeling dat wanneer de saneringsplichtige een sluitende overeenkomst heeft gesloten met een organisatie waaruit blijkt dat deze de saneringsplicht overneemt en uit het financieel plan van deze organisatie blijkt dat deze voldoende draagkracht heeft, dat de reeds gestelde financiële zekerheden kunnen vrijgegeven worden.

Wat gebeurt met de saneringsplicht indien de erkende organisatie faalt? Het decreet bepaalt dat in dat geval de saneringsplicht terugkeert naar de oorspronkelijke saneringsplichtige. Door de ingebouwde toezichtbevoegdheden van de Vlaamse Regering en de OVAM is het echter de bedoeling dat het nooit zover komt. Indien nodig kunnen tijdig de nodige maatregelen worden genomen. Mocht het toch gebeuren, dan kan er eventueel een nieuwe organisatie worden opgericht die alle verplichtingen overneemt.

Ten aanzien van de opmerkingen vanwege de Raad van State over bevoegdheidsoverschrijdingen in verband met de eventuele terugbetaling van subsidies kan de minister meedelen dat betreffende passage werd geschrapt. De algemene regels inzake de terugbetaling van subsidies blijven dus van toepassing. Algemeen gezien is de tekst na het advies van de Raad van State in die zin aangepast dat er geen sprake meer is van een verplichte aansluiting of van een soort 'belasting'. Er wordt nu geopteerd voor een model waarbij de regering voor probleemsectoren

een individueel bodempreventieplan kan opleggen en waarbij het individueel bedrijf hiervoor een beroep kan doen op een erkende bodemsaneringsorganisatie. Hierdoor vervallen volgens de minister alle door de Raad van State aangehaalde problemen in verband met het karakter van de vergoeding.

Er waren ook vragen over de budgettaire consequenties. In de begroting 2006 van het Mina-fonds staat op een apart artikel reeds 479.000 euro ingeschreven voor betoelaging. Zoals reeds aangegeven, wordt voor de droogkuis een toelage gevraagd van ongeveer 1,5 miljoen euro op jaarbasis, van zodra de organisatie echt operationeel is. Voor de andere sectoren, zal het de Vlaamse Regering zijn die per sector het percentage van de cofinanciering zal vastleggen.

Wat de problematiek van de verontreiniging veroorzaakt door lekkende stookolietanks van particulieren betreft, antwoordt de minister dat het theoretisch mogelijk is om ook voor de private stookolietanks op basis van dit decreet te werken. De minister blijft echter hopen op een oplossing op het federale niveau, dus op een regeling die voor het hele land zou gelden. Indien de problemen met het protocol en het samenwerkingsakkoord blijven aanslepen, kan het Vlaamse Gewest echter op een bepaald ogenblik een eigen oplossing uitwerken en kan de piste van het voorliggende decreet worden bewandeld.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

De artikelen 1 tot 5 worden zonder verdere opmerkingen aangenomen met 13 stemmen.

IV. EINDSTEMMING

Het ontwerp van decreet wordt aangenomen met 13 stemmen.

De verslaggever,

Erik MATTHIJS

De voorzitter,

Patrick LACHAERT